

„На, вижте тамъ ония буйни дървета въ парка! И тѣ ми напомнятъ за отечеството. Вижте, какъ клонитѣ се люшкатъ отъ вѣтъра, но листата жилаво отстояватъ. Тѣзи листа, това сте вие, драги чеда, пълни съ сила и свежестъ за благо на народа. А увѣхналитѣ листа, които отвреме-навреме се откъсватъ и падатъ, това сж отживѣлитѣ ратници, какъвто съмъ сега и азъ . . . Такъвъ е животътъ, чеда! Едни идватъ, други си отиватъ. Отивамъ си и азъ. Отивамъ си, безъ да мога да видя още веднажъ родното си мѣсто. Но вие ще го видите вмѣсто мене. Отнесете му съ себе си и моя последенъ поздравъ! Кажете му, че азъ умирамъ съ копнежа си за неговата свобода! Поздравете нашия вѣчно младъ Балканъ, прохладнитѣ ни долини и китнитѣ гори.

„Обичайте хубавото си отечество, както го обичахъ азъ! Работете за доброто му! Борете се за неговата свобода и, ако нашата майка земя иска вие да умрете за нея, умрете, но умрете достойно, като истински нейни синове! . . .

„Но, не, вие нѣма да умрете! Вие ще дочакате изгрѣването на свободата. Не трѣбва, чеда, да губите вѣра. Даже когато видите, че една едничка искра тлѣе въ сърдцето, не губете и тогава надежда! Защото, истина, истина ви казвамъ, чеда драги, че само една такава искра е достатъчна, за да запали онзи огънь, който ще се обърне въ истинско слънце и ще озари свободното отечество . . .“

На 23 юлий 1674 год., въ една чудна лунна нощъ, бѣлобрадиятъ старецъ се раздѣлилъ навѣки съ своя буренъ животъ.

Други будни българи продължили неговото дѣло и презъ 1688 година въ Чипровецъ и околността му българитѣ се дигнали съ оръжие въ ржка да извоюватъ свободата на своето отечество.

[Ив. Йордановъ

КОЛЕДЕНЪ ПОДАРЪКЪ

Очитѣ на децата жадно се впиватъ презъ стѣклото на голѣмия магазинъ за детски играчки. Всѣко тайно си избира по нѣкоя играчка, която дѣдо Коледа трѣбва да му донесе. Едно гласно изказва желанието си.

— Искамъ влакъ.

Обаждатъ се други:

— Той е скъпъ. Баща ти нѣма толкова пари.

— На менъ не ми трѣбва влакъ. Това сж детински работи.

Искамъ конче.

— Е-хе, като бебетата да се люлѣешъ.

— О, ти би се радвалъ да имашъ влакъ съ гара и тунелъ, ама нѣма кой да ти купи.

— А пъкъ на мене дѣдо Коледа ще ми донесе влакъ.

Децата се обръщатъ. Виждатъ едно момче добре облѣчено и за това повѣрватъ на думитѣ му.